

[J. R. Poulsen.]

gift, hvis noget saadant skulde indtræde. Jeg mener alligevel, at vor tekniske Medhjælp nu er saa god og har saa mange gode Erfaringer, at et saadant Tilfælde vanskeligt indtræffer, saaledes at Staten ikke vil faa den eventuelt store Udgift.

En fortrinlig Ordning er det, at saa snart Landvindingsudvalget har anbefalet Arbejdet og Ministeriet godkendt det, kan alle disse omstændelige, men selvfølgelig nødvendige Formaliteter ikke sinke Arbejdet. Jeg husker nok, hvor besværligt det var, og hvor længe det varede, inden man fik Arbejdet i Gang for 25 Aar siden ved Randers Fjord, idet det omtrent varede et Aar, fra Forslaget fremkom, til alle Møder og Partsfordelinger var i Orden, saa at Arbejdet kunde begynde. Noget saadant kan altsaa ikke finde Sted mere, og jeg mener, det er i fuld Overensstemmelse med den Tid, vi lever i, at Arbejdet skal kunne begynde og skal kunne gaa noget hurtigere.

Jeg anbefaler paa mit Partis Vegne Forslaget og udtaler det Haab, at der snart maa blive Brug for mange Arbejdere, som kan haandtere en Hakke, en Skovl og en Spade.

Gudiksen: Jeg kan desværre ikke svinge mig op til de Højder, som den ærede sidste Taler naaede med Hensyn til Anerkendelse over for den højtærede Landbrugsminister. Det er ikke, fordi jeg ikke vil yde det her foreliggende Lovforslag stor Anerkendelse, men ligefrem at give Ministeren Absolution for tidligere politiske Synder, det er, synes jeg, dog at gaa for vidt. Om det var Absolution for dem alle sammen, ved jeg ikke, men i hvert Fald maa jeg sige, at hvis *det* var Tilfældet, saa har den højtærede Landbrugsministers tidligere Synder kun været smaa. Jeg har sjældent set et Lovforslag i den Grad høste Ros og Anerkendelse baade i det andet høje Ting og her i Tinget, men jeg tror alligevel at turde sige, at den ærede sidste Taler slog Rekorden.

Lovforslaget skal imidlertid ogsaa have min Anerkendelse med paa Vejen: Det er banebrydende, det kommer med noget nyt. Det søger at overvinde den Vanskelighed, som hidtil har været knyttet til vor Vandløbslovgivning, nemlig at de forskellige Arbejder har strakt sig over saa forfærdelig lang Tid — somme Tider har det kunnet tage fra 1 til 3—4 Aar at faa gennemført en saadan Sag. For saa vidt kan jeg yde Forslaget min Anerkendelse, men jeg synes rigtignok ogsaa, der klæber en Del

Mangler ved det — dem skal jeg nu komme til senere. Det er ogsaa selve Loven, noget andet er Praktiseringen, Administrationen af den, men i saa Henseende vil jeg haabe og ønske, at det maa lykkes den højtærede Landbrugsminister at administrere Loven paa en saadan Maade, at den virkelig bliver saa betydningsfuld, som det er Tanken med den.

Jeg var meget glad, da jeg saa Lovforslaget i dets oprindelige Affattelse. Jeg er derimod en lille Smule skuffet over de Ændringer, det er undergaaet ved Behandlingen i det andet høje Ting — ogsaa dem kommer jeg til senere. En Del af de foretagne Ændringer er vel nok naturlige og rimelige, men som Helhed taget, for de vigtigste Punktets Vedkommende synes jeg ikke just, de betegner nogen Forbedring, i hvert Fald ikke fra mit Synspunkt.

Efter min Formening bryder man ved dette Forslag paa afgørende Maade med den hidtidige Retspraksis for vor Vandløbslovgivning. Praksis var tidligere den, at det var Lodsejerne, som begærede at faa en Sag taget op til Undersøgelse. Jeg vil indskyde den Parentes, at denne Bestemmelse bibeholdes for saa vidt i det foreliggende Forslag, idet det skal være Lodsejerne, — saaledes forstaar jeg det i hvert Fald —, der skal begære ogsaa disse Sager taget op. Jeg synes, at den Bestemmelse maa vi fastholde, og jeg er glad for, at den staar her. Tidligere var det saadan, at dersom Lodsejerne begærede en Landvæsenkommission og senere, efter at Grundforbedringsloven var gennemført, en Afvandingskommission nedsat, saa hvilede Resultatet altid paa en grundig Undersøgelse i Marken først, og der blev ved Planlæggelsen, og senere ved Møder med Lodsejerne givet disse Adgang til at udtale sig, baade dem, der gerne vilde have en saadan Sag fremmet, og dem, der var Modstandere af den; ogsaa disse sidste fik Lejlighed til at fremføre deres Anker. Dette Princip er helt forladt i det foreliggende Forslag, idet Sagen nu indsendes til et Landvindingsudvalg bestaaende af 7, nu ændret til 8 Medlemmer, som straks, støttet paa en foreløbig Undersøgelse, skal afgøre, om Sagen bør nyde Fremme.

Der findes ogsaa en anden væsentlig Ændring i Sammenligning med den hidtidige Praksis. Tidligere kunde Arbejdet ikke blive udbudt eller komme i Gang, førend alle de forskellige Formalia var i Orden, endvidere Partsfordeling og en Masse andre Ting, som jeg ikke her skal komme ind paa. Ogsaa paa dette Punkt bryder Lovforslaget